

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PRINCE CHARMING

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

Julie Garwood

*Prințul
fermecător*

Capitolul 1

*Virtutea e cutezătoare, iar bunătatea, nicio-
lată temătoare.*

William Shakespeare, „Măsură pentru măsură”

Londra, Anglia, 1868

Hienele se adunau în vestibul. Salonul era deja plin pînă la refuz, precum și sufrageria, și biblioteca de la etaj. Alte fiare în negru se învâneau pe scara arcuită. Din cînd în cînd, cîte două-trei dădeau din cap sorbind din cupele de champagne. Erau atente, în așteptare, pline de speranță. Mai erau și veninoase, și dezgustătoare.

Erau neamurile.

Cîteva prieteni ai contelui de Heavensmound erau și ei prezenți. Se aflau acolo ca să-și arate prijinul și compasiunea pentru nefericita tragedie care urma să aibă loc.

Sărbătorirea avea să înceapă mai tîrziu.

Pentru un scurt răstimp, toți încercaseră să se poarte demn, pe măsura solemnei ocazii. Cînd însă, băutura le dezlegase gîndurile și zîm-

betele, și nu peste mult timp au început să se audă chiar și risete, peste clinchetele paharelor de cristal.

Bătrîna murea, în sfîrșit. În ultimul an avusese două locuri alarme false, dar mulți credeau că acest al treilea atac avea să săvîrșească marea minune. Era prea bătrînă ca să mai dezamăgească pe toată lumea. Trecuse deja de șaiszeci de ani.

Lady Esther Stapleton își petrecuse viața îmbogățindu-se, și era timpul să moară, pentru ca rudele să înceapă să-i cheltuiască averea. În fond, se spunea că era una dintre cele mai bogate femei din Anglia. Se mai spunea și că singurul ei fiu în viață era unul dintre cei mai săraci oameni. Nu era drept, sau cel puțin așa declarau creditorii lui, plini de compasiune, o dată de cîte ori îi putea auzi desfrînatul conte. Mama colm era contele de Heavensmound, pentru că numele lui Dumnezeu!, și ar fi trebuit să poată cheltui cît voia și oricînd dorea. Firește, era un risipitor nerușinat, și mai era și un destrăbălat, dar cămătarii nu priveau chiorîș aceste cusururi. Ba chiar, dimpotrivă. În timp ce bancherii mai respectabili refuzau demult să-i mai împrumute mute bani depravatului conte, creditorii de la colț de stradă îi făceau cu plăcere hatîrul. Jubileul Fiecare îi pusese dobînzii enorme ca să scoată din ultimul fiasco la jocuri, ca să nu mai spună nimic de sumele năucitoare pe care trebuise să le plătească pentru a-i amuți pe pă-

rinții domnișoarelor seduse și abandonate de el. Datoriile se adunaseră grămadă, însă răbdătorii cămătari aveau să fie în curînd răsplătiți cu prisosință.

Sau, cel puțin, așa credeau toți.

Thomas, tînărul ajutor al majordomului bolnav, dădu afară încă un creditor și trînti ușa cu mare plăcere. Era indignat de comportamentul lor. Nu se îndoia că știa ce se întîmpla. Pur și simplu puțin le păsa.

Thomas trăia în casă de la doisprezece ani și, în tot acel timp, nu mai văzuse ceva atît de pușinos. Scumpa lui stăpînă era sus, chinuindu-se să rămînă în viață pînă i se rezolvau cu bine afacerile, iar nepoata ei favorită, Taylor, sosea și ia rămas bun, în timp ce, jos, fiul muribundului făcea frumos, rîzînd și glumind ca un bălăran ce era. Fiica lui, Jane, i se ținea de braț, cu o expresie îngîmfată. Thomas bănuia că înmurmurarea se datora faptului că se aștepta ca tatăl ei avea să-și împartă cu ea averea.

Două mere stricate în același coș, își spuse Thomas. O, da, tatăl și fiica semănau și la caracter, și la lăcomie. Valetul nu se considera deloc loial stăpînei fiindcă avea păreri atît de rele despre rudele ei. Și ea gîndea la fel. În cîteva săptămîni o auzise pe Lady Esther numind-o pe Jane *viperă*. Și avea dreptate. În secret, Thomas o făcea în feluri mult mai urîte. Era o tîmpărie rea, cu capul plin de intrigi, și i se părea că n-o văzuse niciodată zîmbind decît după ce o alina deliberat în picioare sentimentele cuiva.

Se spunea că majoritatea tinerilor și a tinerele care tocmai își ocupau locul în societate se tăreau de ea, deși știau că n-ar fi fost bine să recunoască acest lucru. Thomas nu știa dacă bîrfele erau adevărate sau nu, dar de un lucru era sigur: Jane era o distrugătoare de visuri.

De data asta însă mersese prea departe, căci îndrăznise să atace ceea ce prețuia cel mai mult Lady Esther. Încercase s-o distrugă pe Lady Taylor.

Thomas scoase un mormăit de satisfacție. Nu peste mult timp, Jane și nerușinatul ei tată aveau să-și dea seama de ramificațiile faptelor trădătoare.

Draga de Lady Esther fusese prea ocupată cu problemele de sănătate și necazurile familiale ca să observe ce se întîmpla. Din ziua cînd sora mai mare a lui Taylor, Marian, plecase la Boston cu gemenii ei, Lady Esther intrase în declin. Și de-atunci, o dusesese tot mai rău. Thomas credea că nu renunțase complet numai fiindcă era hotărîtă ca, mai întîi, să vadă măritată și la casa ei fata pe care o credea ca pe propria ei fiică.

Nunta lui Taylor fusese contramandată, urma amestecurilor lui Jane. Totuși, din această groaznică umilință se alesese și cu ceva folos. În sfîrșit, Lady Esther deschisese ochii. Fusese o femeie iertătoare, pînă la această umilință infamie. Acum, nu mai era decît răzbutnică.

Unde Dumnezeu era Taylor? Thomas s

rugă să sosească la timp pentru a semna hîrtiile și a-și lua rămas bun de la bunica ei.

Servitorul se mai plimbă nervos cîteva minute. Apoi, se ocupă de oaspeții care tîndăleau atît de insolent pe trepte, conducîndu-i în sera deja plină din spatele casei. Le mai oferă de mîncare și de băut, ca să le obțină cooperarea. După ce-i înghesui înăuntru și pe ultimii ticăloși, închise ușa, apoi reveni grăbit în antreu.

Un zgomot de afară îi atrase atenția. Se grăbi să se uite pe fereastra laterală. Recunoscu blazonul de pe trăsura neagră, care încă se mai legăna pe arcuri, în mijlocul aleii circulante, oftă ușurat, apoi rosti o scurtă rugăciune de recunoștință. În sfîrșit, Taylor sosise.

Thomas privi în salon, ca să se asigure că atît contele, cît și fiica lui erau ocupați cu prietenii. Întrucît stăteau cu spatele spre intrare, se grăbi să închidă ușile salonului. Dacă norocul rămînea de partea lui, o putea conduce pe Taylor prin hol și pe scară, înainte ca unchiul sau verișoara ei să observe.

Cînd Thomas deschise ușa, Taylor își croia drum prin liota de oportuniști îngrămădiți pe alee. Fu mulțumit să observe că-i ignora complet pe mișeii care încercau să-i atragă atenția. Cîteva chiar îi îndesară în mîini cărțile lor de vizită, lăudîndu-se în gura mare că erau cei mai buni consilieri de investiții din toată Anglia și-i puteau obține beneficii triple din banii pe care avea să-i moștenească în curînd. Nu trebuia decît să le dea moștenirea pe mîna. Thomas

era dezgustat de cirul lor. Dacă ar fi avut o măsură la îndemână, i-ar fi luat la goană.

– Hei, voi de-acolo! strigă Thomas, repezindu-se înainte. Lăsați-o în pace!

O luă pe Taylor de cot, într-un gest protector, și se uită încruntat peste umăr la ceilalți, în timp ce o escorta pe ușă.

– Niște criminali, pînă la unul, dacă vreți să știți părerea mea, mormăi el.

Taylor era întru totul de acord.

– Erai gata să dai iama-n ei, nu-i așa, Thomas?

Valetul zîmbi.

– Cecil m-ar cîrpi peste urechi dac-ar fi să mă cobor la nivelul lor, remarcă el. Dacă-i vorba să-i pășesc pe urme, trebuie să mă abțin de la comportamentul mîrlănesc. Un valet trebuie întotdeauna să-și păstreze demnitatea, milady.

– Da, desigur, îi dădu dreptate Taylor. Cum o mai duce Cecil al nostru? Săptămîna trecută i-am trimis un răvaș, dar încă n-am primit nici un răspuns. Oare să-mi fac griji?

– Nu, n-aveți de ce vă face griji pentru Cecil. Cît e dînsul de bătrîn, încă mai e dur ca pielea tăbăcită. S-a ridicat de pe patul de boală ca să-și ia rămas bun de la Lady Esther. Bunica dumneavoastră îl pensionase deja. Știați asta? L-a aranjat cît se poate de bine, Lady Taylor. Ceșil nu va mai duce lipsă de nimic, cîte zile o avea.

– A fost majordomul loial al Doamnei vreme

de aproape treizeci de ani, îi reaminti Taylor. Se cuvenea să primească o pensie frumoasă. Dar tu, Tom? Tu ce-ai să faci? Mă îndoiesc că unchiul Malcolm te va lăsa să stai aici.

– Am primit deja o însărcinare de la bunica dumneavoastră. Vrea să văd de fratele ei, Andrew. Înseamnă să mă mut în Highlands, dar nu contează. M-aș duce și pînă la capătul lumii, ca s-o mulțumesc pe Lady Esther. A pus deoparte o parcelă de pămînt și o alocație lunară pentru mine, dar fac rămășag că deja știți de-asta. A dumneavoastră a fost ideea, nu-i așa? Mereu ați avut grijă de Tom, dumneavoastră. Deși sînt mai vîrstnic.

Taylor zîmbi. Într-adevăr, ideea fusese a ei, dar era sigură că i-ar fi venit și Doamnei, dacă n-ar fi fost atît de ocupată cu alte probleme.

– Mai vîrstnic, Tom? îl tachină ea. N-ai decît cu doi ani mai mult decît mine.

– Tot mai vîrstnic sînt, ripostă valetul. Stați, să vă iau pelerina. Mă bucur să văd că v-ați îmbrăcat în alb, așa cum a cerut bunica dumneavoastră. E o rochie foarte frumoasă și, dacă-mi pot îngădui cutezanța să adaug, arătați mult mai bine azi.

Își regretă imediat complimentul, căci nu voia să-i amintească de ultima lor întîlnire. Nu că Taylor ar fi uitat-o vreodată, desigur. Totuși, nu se cuvenea ca un gentleman să aducă vorba despre acea *umilire*.

Totuși, arăta într-adevăr mai bine. Nimeni n-o mai văzuse din acea după-amiază, cu șase

săptămîni în urmă, cînd Lady Esther o chemase în salon ca să-i dea știrea despre logodnicul ei. Thomas stătuse de strajă la ușă, ca să nu le deranjeze nimeni. Văzuse cît de distrusă fusese Taylor de acea veste. Spre lauda ei, nu plînsese. Un asemenea comportament n-ar fi fost potrivit pentru o lady. Își păstrase o expresie reținută, dar se văzuse totuși cît fusese de rănită. Mîna îi tremura în timp ce-și aranja nervoasă părul pe umăr, iar fața-i devenise albă ca zăpada. Ochii ei albaștri, atît de frumoși și încîntători, își pierduseră complet strălucirea, la fel ca vocea, cînd bunica ei terminase de citit spurcata scrisoare pe care o primise, iar Taylor răspunsese:

– Vă mulțumesc că mi-ați spus, Doamnă. Știu că v-a fost greu.

– Cred că ar trebui să pleci din Londra pentru un timp, Taylor, pînă trece acest mic scandal. Unchiul Andrew se va bucura să-i ții companie.

– Cum doriți, Doamnă.

Peste un moment, Taylor se scuzase, urcase în camera ei, ajutase la împachetatul bagajelor și, după nici o oră, plecase la moșia bunicii sale din Scoția.

În lipsa ei, Lady Esther nu stătuse cu mîinile-n sîn. Își petrecuse timpul cu avocații.

– Bunica dumneavoastră se va bucura să vă vadă, Lady Taylor, anunță Thomas. De cînd a primit scrisoarea aceea misterioasă, deunăzi, e foarte agitată. Cred că se bazează pe dum-

neavoastră că veți ști ce e de făcut.

Îngrijorarea valetului era vizibilă. Observă cărțile de vizită pe care le ținea Taylor în mînă, le puse în vasul din antreu, apoi o urmă spre scară.

– Cum se mai simte, Thomas? Mai bine?

Valetul o luă de mînă și i-o bătu afectuos. În vocea ei se simțea teama. Ar fi vrut s-o mintă, dar nu îndrăznea. Merita să știe adevărul.

– Din ce în ce mai rău, milady. De data asta, n-o să-și mai revină. Trebuie să vă luați acum rămas bun de la ea. E foarte dornică să pună totul la punct. N-o putem lăsa să se mai agite, nu-i așa?

Taylor clătină din cap.

– Nu, în nici un caz.

Ochii i se umplură de lacrimi. Încercă să și le stăpînească. Bunica ei s-ar fi necăjit dacă ar fi văzut-o plîngînd, iar plînsul, oricum, nu schimba nimic.

– Nu cumva v-ați răzgîndit în legătură cu planurile Doamnei pentru dumneavoastră, nu-i așa, Lady Taylor? Dacă ar crede că v-a silit cu adevărat să...

Thomas nu-și duse gîndul pînă la capăt.

Cu un zîmbet forțat, Taylor răspunsese:

– Nu m-am răzgîndit. Ar trebui să știi de acum că aș face orice ca s-o bucur pe bunica mea. Vrea ca toate problemele să fie rezolvate înainte de a muri și, din moment ce se întîmplă ca eu să fiu una dintre problemele ei nerezolvate, sînt responsabilă s-o ajut. N-am să mă